

Echo van de vijand

Echo van de vijand

Jeroen Metz

Schrijver: Jeroen Metz

Coverontwerp: Jeroen Metz

ISBN: 9789403802480

© <jeroenmetz>

Jaar van uitgave: 2025

Uitgegeven via Bookmundo

Soms is zwijgen de enige manier om te overleven.

Hoofdstuk 1 - Nasiriya

"Essien! Essien!"

"Wat?"

"Essien!"

"Ja, ik zei toch al 'wat'?" gromde Essien geïrriteerd. Hij was net goed en wel in slaap verzonken en kreeg daarom slechts ten dele zijn omgeving mee. Even knipperde hij met zijn ogen om aan het licht te wennen.

Hoewel de zon al een uur of twee op was, was het moeilijk te geloven dat hij toch zeker vier uur geslapen moest hebben. Hij keek op zijn horloge, maar constateerde dat het uurwerk de afgelopen nacht rond een uur of een de geest moest hebben gegeven. De tent waarin ze de nacht hadden doorgebracht was door de regen vochtig en onaangenaam geworden om te vertoeven. Zijn lichaam was stijf van de slaap en de warmte die zich door de gammele tent had verspreid.

"Bezoek," zei Eguidah kortaf.

Zonder zijn hoofd zijn kussen te richten, veegde hij met een vinger het kobaltblauwe gordijn opzij, om

het meteen weer los te laten. Hij was meteen klaarwakker en sprong overeind.

"Start de jeep. Twee minuten," beval Essien.

Hij raapte wat kleding bij elkaar, daarbij struikelend over de schoenen van zowel hem als Eguidah. Vloekend trok hij ze aan, zijn blik weer naar buiten gericht. Hij kon ze moeilijk onderscheiden in het duister, maar ze waren er, hij voelde het.

Hij gooide het tentdoek dicht en stapte in de richting van Essien, die al bij de paarden stond. Hij wenkte zijn baas als teken dat deze op moest schieten.

Het tentenkamp lag er verlaten bij. De Westelijke Sahara doemde aan de achterkant op en aan de lucht was te zien dat er snel weer een zandstorm aan zat te komen. Eguidah en hij waren de enige aanwezigen op het moment, maar ook daar zou snel een einde aan komen. Terwijl hij in de jeep stapte, zag hij al aan de steeds groter wordende stofwolken dat er mensen aankwam. Hoewel hij angstig was, voelde hij ook de adrenaline door zijn bloed stromen.

De wazige schim werd al snel een groep
zwaarbepantserde jeeps, en al snel werd de groep
terreurstrijders die zich in en op de auto's
bevonden steeds meer zichtbaar.

Essien laadde zijn pistool door en hoorde Eguidah
hetzelfde doen. Hij haalde diep adem, gaf zijn
paard de sporen en galoppeerde met een luide
schreeuw op zijn doel af.

Hoofdstuk 2 - Rotterdam

Ergens in Nederland werd een Nederlandse diplomaat wakker, klaar om naar zijn werk te gaan. Hoewel hij de slaap vannacht amper had kunnen vatten, was hij beter uitgerust dan hij verwachtte. Een kleine streep licht sijpelde door het raam naar binnen en verlichtte het eenvoudige interieur: een smalle keuken, een tweedehands leren bank en foto's van zijn gezin, verspreid over de muur.

Hij opende de gordijnen, waardoor het kleine raam hem uitzicht bood op de wekelijkse markt die al in volle gang was. Hoewel hij er wel vaker overheen struinde, kon hij niet zeggen dat hij er heel vaak succesvol van huiswaarts keerde. Het struinen op zich was echter al een moment van bezinning, bezinning die hem in staat stelde zijn huidige werk vol te houden.

Hij schrok wakker uit zijn overpeinzingen op het moment dat zijn mobiele telefoon op zijn nachtkastje zoemde.

Velperplein, Radomascafé, 14.00.

Typisch Dirk, dacht Yusef. Geen uitleg, geen begroeting, alleen de noodzakelijke informatie. Hij zette zich rechtop en wreef door zijn gezicht. De laatste nachten waren onrustig geweest — duistere dromen, herinneringen aan Basra die hij liever voor altijd vergeten had.

Na een snelle douche en een slok lauwe koffie trok Yusef zijn beste pak aan. Hij liep naar het raam en keek uit over de markt die zich onder hem ontvouwde: een wirwar van kraampjes, roepende marktlieden, de geur van gebraden vlees en vers fruit die zich door de straten verspreidde.

Toen hij de deur uitstapte, haalde hij diep adem. De lucht was zwaar van de naderende regen.

Rotterdam was niet zijn stad, niet echt. Maar het was een plek die hem – voorlopig – veilig hield.

Het drukste moment van de weekmarkt was net aangebroken, en hij manoeuvreerde behendig tussen het gekrioel van mensen.

"Yusef!"

De oordoppen die de klanken van Metallica naar zijn oren droegen, voorkwamen dat hij meteen reageerde. Het was pas toen hij de met ringen

versierde hand op zijn schouder voelde, dat hij zich omdraaide.

"Salaam aleikum, broeder."

"Aleikum salaam. Je moet je echt nodig scheren, maat."

"Zullen we het dan ook meteen maar even hebben over die poedel op jouw hoofd? Je weet dat die coronacrisis voorbij is en de kappers weer open zijn?"

"Ik heb je gemist, maat."

Yusef Mehradi grijnsde. Het bleef grappig hoe sommige mensen zo weinig met elkaar gemeen konden hebben en desondanks zo'n goede vrienden konden zijn.

"Hoe is het met je moeder?"

"Morgen de laatste bestralingen. Ze is een taaie."

"Zijn de vorige wel goed gegaan?"

"Wat is goed? Ze is een week lang niets waard, maar ze overleeft het voor de rest wel. Kras vrouwtje."

"Doe haar de groeten van me, als je haar weer ziet. En sterkte."

"Thanks, maat. Ik zie je wel weer."

Yusef Mehradi liet de klanken van "nothing else matters" alweer door zijn oren stromen, terwijl hij het gesprek met de secretaris-generaal nog maar eens voor zichzelf in zijn hoofd repeteerde. Hij hoopte dat er eindelijk eens wat schot in de zaak zou komen, maar helaas was de ambassadeur niet de makkelijkste. Hopelijk had hij vandaag een goede dag.

Zonder het door te hebben, was hij al bij de ambassade aangekomen. Hij stopte zijn oordoppen weg, rechte zijn stropdas en stapte naar binnen.

Hoofdstuk 3 - Nasiriya

Ze waren nog slechts een honderdtal meter van hun vijand verwijderd. Essien keek vanuit zijn ooghoek naar Egiudah, die duidelijk alleen oog had voor de IS-strijders die ze steeds sneller tegemoet reden. Hij keek bewonderend naar de man die hij al tien jaar kende. Op het moment dat hij hem rekruteerde, was het een schuwe, teruggetrokken Afrikaan. Inmiddels had hij echter een man van hem weten te maken die zelfs het gruwelijkste geweld niet schuwde. Van al zijn werknemers vertrouwde hij Eguidah het meeste, maar hij moest voorzichtig blijven.

Links van hen strekten de uiterste uithoeken van de Westelijke Sahara zich uit. De temperatuur was met 40 graden niet extreem hoog voor het gebied, maar door het gebrek aan wind en de continu aanwezige zon was het al de hele dag niet uit te houden, wat een verrassingsaanval alleen maar kon bevorderen.

Essien wierp een korte blik op zijn metgezel. Eguidah's ogen waren koud en gefocust, zijn